

ادعیه قبل و بعد از نماز

ادعیه منتخب کافی: فصل چهارم: دعاهاى امامان قبل و بعد از نماز:

از حضرت صادق علیه السلام نقل شده: حضرت امیر مؤمنان علیه السلام فرمود: هر که این دعا را به هنگام قیام برای نماز، پیش از شروع نماز بگوید با محمد و آل محمد خواهد بود:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوجِّهُ إِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأُقَدِّمُهُمْ بَيْنَ يَدَيَّ صَلَوَاتِي وَأَتَقَرَّبُ بِهِمْ إِلَيْكَ

خدایا به محمد و خاندان محمد به تو رو می کنم، و آنان را پیش روی نمازم پیش می اندازم، و به آنان به تو تقرب می جویم،

فَاجْعَلْنِي بِهِمْ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ مَنْتَ عَلَيَّ بِمَعْرِفَتِهِمْ

مرا در دنیا و آخرت با آنان آبرومند قرار ده، و از مقربان محسوب فرما، بر من به شناختن آنان منت نهادی،

فَاخْتَمِ لِي بِطَاعَتِهِمْ وَمَعْرِفَتِهِمْ وَوِلَايَتِهِمْ فَإِنَّهَا السَّعَادَةُ وَاخْتَمِ لِي بِهَا فَإِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

پایان ده برایم به اطاعت و معرفت و ولایتشان، که خوشبختی آن است، و به آنها برایم پایان ده، به درستی که تو بر هر چیز توانایی.

آنگاه نماز را به جای می آوری، و چون فارغ شدی می گویی:

اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مَعَ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ فِي كُلِّ عَافِيَةٍ وَبَلَاءٍ وَاجْعَلْنِي مَعَ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ فِي كُلِّ مَثْوَى
وَمُنْقَلَبٍ

خدایا مرا در هر عافیت و بلایی با محمد و خاندان محمد قرار بده، و در هر اقامتگاه و بازگشتگاهی با محمد و خاندان محمد همراه کن،

اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَاهُمْ وَمَمَاتِي مَمَاتَهُمْ وَاجْعَلْنِي مَعَهُمْ فِي الْمَوَاطِنِ كُلِّهَا وَلَا تَفَرِّقْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ إِنَّكَ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

خدایا زندگی ام را زندگی آنان، و مرگم را مرگ آنان قرار ده، و مرا همه جا با ایشان همراه فرما، و بین من و آنان جدایی مینداز، به درستی که تو بر هر کار توانایی.

۲. از صفوان جمال [شتریان] روایت شده: امام صادق علیه السلام را دیدم پیش از تکبیر رو به قبله کرد و گفت:

اللَّهُمَّ لَا تُؤْسِنِي مِنْ رَوْحِكَ وَلَا تَقْنِطْنِي مِنْ رَحْمَتِكَ وَلَا تُؤْمِنِي مَكْرِكَ فَإِنَّهُ لَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ
الْحَاسِرُونَ

خدای از نسیم جان بخشش مأیوسم مکن، و از رحمت نا امیدم مفرما، و از مکر ایمنم منما، زیرا از مکر خدا خویش را ایمن نمی شمارند مگر مردم زیانکار

۳. از امام صادق علیه السلام روایت شده: حضرت امیر مؤمنان علیه السلام پس از فارغ شدن از نماز ظهر می گفت:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَأَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ

خدایا به بخشش و کرمت به تو تقرّب می جویم، و به محمد بنده و فرستاده ات به تو تقرّب می جویم،

وَأَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِمَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ وَأَنْبِيَائِكَ الْمُرْسَلِينَ وَبِكَ

و به فرشتگان مقرب و پیامبران مرسلت و به حقیقتت به تو تقرّب می جویم.

اللَّهُمَّ أَنْتَ الْغَنِيُّ عَنِّي وَبِي الْفَاقَةُ إِلَيْكَ أَنْتَ الْغَنِيُّ عَنِّي وَأَنَا الْفَقِيرُ إِلَيْكَ أَقَلْتَنِي عَثْرَتِي وَسَتَرْتَ عَلَيَّ ذُنُوبِي

خدایا تو از من بی نیازی، و من به تو نیازمند، تو بی نیازی و من به تو نیازمند، لغزشم را نادیده گرفتی، و گناهانم را پوشاندی،

فَاقْضِ الْيَوْمَ حَاجَتِي وَلَا تُعَذِّبْنِي بِقَبِيحِ مَا تَعَلَّمْتُ مِنْ بَلِّ عَفْوِكَ وَجُودِكَ يَسْعُنِي

امروز حاجتم را برآور، به زشتی آنچه که از من خبر داری عذابم مکن، بلکه گذشت و بخشش تو مرا فرا گیرد.

سپس آن حضرت به سجده می افتاد و می گفت:

يَا أَهْلَ التَّقْوَى وَيَا أَهْلَ الْمُغْفِرَةِ يَا بَرِّ يَا رَحِيمَ أَنْتَ اَبْرُؤِي مِنِّي يَا أَبِي وَأُمِّي وَمِنْ جَمِيعِ الْخَلَائِقِ

ای اهل تقوا و آمرزش ای نیکوکار، ای مهربان، تو از پدر و مادرم و همه خلائق به من نیکوکارتری،

إِقْلِبْنِي بِقَضَاءِ حَاجَتِي مُجَابَدُ عَائِي مَرْحُومًا صَوْتِي قَدْ كَشَفَتْ أَنْوَاعَ الْبُلَاءِ عَنِّي

مرا با برآمدن حاجت، و دعای اجابت شده، و صدای مورد رحمتت قرار گرفته بازگردان، به حقیقت تو انواع بلاها را از من برطرف کردی

۴. از امام جواد علیه السلام نقل شده: زمانی که از نماز واجب فارغ شدی بگو:

رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِالْقُرْآنِ كِتَابًا وَبِفُلَانٍ وَفُلَانٍ أَيْمَةً

راضی شدم به خدا که پروردگارم باشد، و به محمد برای پیامبری و به اسلام برای دینم، و به قرآن برای کتابم و به فلان و فلان [به جای فلان و فلان بگو: و به علی و الحسن و الحسين و علی و محمد و جعفر و موسی و علی و محمد و علی و الحجّة] پیشوایانم،

اللَّهُمَّ وَلِيَّكَ فُلَانٌ فَاحْفَظْهُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ شِمَالِهِ وَمِنْ فَوْقِهِ وَمِنْ تَحْتِهِ

خدایا ولی ات فلان [به جای فلان بگو: القائم الحجّة] را حفظ کن از پیش رو و پشت سر، و از جانب راست و چپ و از بالای سر و پایین پایش،

وَأَمِّدْ لَهُ فِي عُمُرِهِ وَاجْعَلْهُ الْقَائِمَ بِأَمْرِكَ وَالْمُتَّصِرَ لِدِينِكَ وَأَرِهِ مَا يُحِبُّ

و بر عمرش بیفزای، و او را قیام کننده به امرت، و پیروز کننده دینت قرار ده، و آنچه دوست دارد به او بنمایان،

وَمَا تَقْرُبُهُ عَيْنُهُ فِي نَفْسِهِ وَذُرِّيَّتِهِ وَفِي أَهْلِهِ وَمَالِهِ وَفِي شَيْعَتِهِ

و آنچه نسبت به خودش و ذریه و اهل مال و شیعه اش چشمش را روشن می کند و به او نشان بده.

وَفِي عَدُوِّهِ وَأَرِهِمْ مِنْهُ مَا يَحْذَرُونَ وَأَرِهِ فِيهِمْ مَا يُحِبُّ وَتَقْرِبُهُ عَيْنُهُ وَأَشْفِ صُدُورَنَا وَصُدُورَ قَوْمِ
مُؤْمِنِينَ

و از جانب او درباره دشمنانش از آنچه حذر می کنند به آنان بنما، و درباره آنها آنچه را دوست دارد، و چشمش به آن روشن می شود به او بنمایان، و سینه های او، و سینه های مردم مؤمن را شفا بده

و فرمود: چون رسول خدا صلی الله علیه و آله از نماز فارغ می شد می گفت:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ وَإِسْرَافِي عَلَى نَفْسِي وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ

مِنِّي

خدایا آنچه پیش فرستادم، و از پی می فرستم، و آنچه پنهان کردم، و آنچه آشکار نمودم، و اسراف بر خودم و آنچه را تو به آن از من داناتری، برایم بیامرز،

اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَالْمُؤَخِّرُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بَعْلَمُكَ الْغَيْبِ وَبِقُدْرَتِكَ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ

خدایا تویی پیش انداز و پس انداز، معبودی جز تو نیست، به حق دانشت به غیب، و به توانایی ات بر همه خلق،

مَا عَلِمْتَ الْحَيَاةَ خَيْرًا لِي فَاحْيِنِي وَتَوَفَّنِي إِذَا عَلِمْتَ الْوَفَاةَ خَيْرًا لِي

تا زندگی را برایم خیر می دانی، پس زنده ام بدار، و زمانی که مرگ را برایم خیر می دانی، جانم را بگیر،

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَشْيَتَكَ فِي السِّرِّ وَالْعَلَانِيَةِ وَكَلِمَةَ الْحَقِّ فِي الْغَضَبِ وَالرِّضَا وَالْقَصْدَ فِي الْفَقْرِ

وَالْغِنَا

خدایا هراس از خود را در نهان و آشکار، و سخن حق را در خشم و خشنودی، و میانه روی را در نداری و دارایی از تو می خواهم

وَأَسْأَلُكَ نَعِيمًا لَا يَنْفَدُ وَقُرَّةَ عَيْنٍ لَا تَنْقَطِعُ وَأَسْأَلُكَ الرِّضَا بِالْقَضَاءِ وَبَرَكَاتِ الْمَوْتِ بَعْدَ الْعَيْشِ وَبَرْدِ
الْعَيْشِ بَعْدَ الْمَوْتِ،

و نعمتی را از تو می خواهم که تمام نشود، و نور چشمی که قطع نگردد، و از تو می خواهم: خشنودی به قضا و برکت مرگ پس از زندگی، و گوارایی زندگی پس از مرگ،

وَلَذَّةِ الْمُنْظَرِ إِلَى وَجْهِكَ وَشَوْقًا إِلَى رُؤْيَيْكَ وَلِقَائِكَ مِنْ غَيْرِ ضَرَاءٍ مُضِرَّةٍ وَلَا فِتْنَةٍ مُضِلَّةٍ

و لذت تماشای زیبایی ات، و شوق دیدار و لقایت، بدون سختی و زیان بخشی، و فتنه گمراه کننده گی،

اللَّهُمَّ زَيْنًا بِزِينَةِ الْإِيمَانِ وَاجْعَلْنَا هُدَاةً مُهْتَدِينَ اللَّهُمَّ اهْدِنَا فِيمَنْ هَدَيْتَ

خدایا ما را به زینت ایمان بیارای، و ما را راهنمایان ره یافته قرار بده، خدایا ما را در ضمن آنان که هدایت کردی هدایت کن،

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عَزِيمَةَ الرَّشَادِ وَالثَّبَاتِ فِي الْأَمْرِ وَالرُّشْدَ وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ وَحُسْنَ عَافِيَتِكَ وَ
أَدَاءَ حَقِّكَ

خدایا تصمیم استوار و پایداری در کار و رشد بسیار از تو می خواهم، و شکر نعمت و خوبی عافیت و ادای حقت را از تو درخواست دارم،

وَأَسْأَلُكَ يَا رَبِّ قَلْبًا سَلِيمًا وَ لِسَانًا صَادِقًا وَ اسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعَلَّمُ

پروردگارا، دل سالم، و زبان راستگو، از تو می خواهم و از تو برای آنچه می دانی طلب آمرزش می کنم،

وَأَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا تَعَلَّمُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعَلَّمُ فَإِنَّكَ تَعَلَّمُ وَلَا نَعْلَمُ وَأَنْتَ عَلَامُ الْغُيُوبِ

و خیر آنچه را می دانی از تو درخواست دارم، و از شر آنچه می دانی به تو پناه می آورم، زیرا تو می دانی، و ما نمی دانیم، و تو دانای نهان هایی.

۵. از حضرت صادق علیه السلام روایت شده: هر کس نزد هر نماز واجب، این کلمات را بگوید، خود و خانه و دارایی و اولادش محفوظ بماند.

أَجِيرُ نَفْسِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَأَهْلِي وَدَارِي وَكُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْأَحَدِ الصَّمَدِ

خودم و دارایی ام و فرزندم و خاندانم و خانه ام و هر چه از من است پناه می دهم به خدای واحد یگانه بی نیاز،

الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ وَأَجِيرُ نَفْسِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَكُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِ
(رَبِّ الْفَلَقِ * مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ) ^۱

که نزاده و زاده نشده، و هیچ همتایی ندارد، و خودم و دارایی ام و فرزندم، و هرچه از من است را پناه دادم به پروردگار سپیده دم از شر آنچه آفرید...

تا آخر سوره،

وَأَجِيرُ نَفْسِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَكُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِ (رَبِّ النَّاسِ * مَلِكِ النَّاسِ) ^۲

و خودم و دارایی ام و فرزندم و هرچه از من است را پناه می دهم به پروردگارم مردم، فرمانروای مردم...

تا آخر سوره،

وَأَجِيرُ نَفْسِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَكُلَّ مَا هُوَ مِنِّي بِ (اللَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ
وَلَا نَوْمٌ) ^۳

و خودم و دارایی ام و فرزندم و هرچه از من است را پناه می دهم به خدا، معبودی جز او نیست، زنده و پا برجاست او را چرت و خواب درنگیرد...

تا پایان آیه الكرسي .

^۱ (سوره الفلق، آیات ۱-۵)

^۲ (سوره الناس، آیات ۱-۶)

^۳ (سوره البقره، آیات ۲۵۵-۲۵۷)